

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง บังคับทางสังคม,พฤติกรรมกาเปิดรับสื่อกับความรู้อและทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบังคับทางสังคมของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบังคับทางสังคมของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรีกับทัศนคติของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรีต่อการป้องกันการไ้ช้ยาบ้า
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าในสถานประกอบการอุตสาหกรรม กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัด นนทบุรี
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าในสถานประกอบการอุตสาหกรรม กับทัศนคติต่อการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี
5. เพื่อหาตัวแปรที่อธิบายหรือพยากรณ์ความรู้และทัศนคติต่อการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าได้ดีกว่ากัน

ทั้งนี้ ได้มีการตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้

- 1.ผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ที่มี การศึกษา, เพศ, อายุ ,สถานภาพการสมรส และขนาดของโรงงาน ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าแตกต่างกัน
- 2.ผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ที่มี การศึกษา,เพศ, อายุ ,สถานภาพการสมรส และขนาดของโรงงาน ต่างกัน มีทัศนคติ ต่อการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าแตกต่างกัน
- 3.การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไ้ช้ยาบ้าของผู้ไ้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

4. การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไช้ยาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการไช้ยาบ้า

5. การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไช้ยาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม อธิบายความรู้กับทัศนคติต่อการป้องกันการไช้ยาบ้าได้ดีกว่าปัจจัยทางสังคมของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (SERVEY RESEARCH) และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดนนทบุรี จำนวน 445 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (MULTI-STAGE SAMPLING) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยเพื่ออธิบายลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไช้ยาบ้าจากสื่อมวลชน สื่อบุคคลและสื่อเฉพาะกิจ ความรู้ ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนการทดสอบสมมติฐานนั้น ใช้วิธีทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test (2 กลุ่ม) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (มากกว่า 2 กลุ่ม) เพื่อทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามลักษณะประชากร ตามสมมติฐาน ข้อ 1-2

ใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (PEARSON'S PRODUCT MOMENT CORRELATION COEFFICIENT) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามสมมติฐาน ข้อ 3-4

ใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยพหุคูณ (MULTIPLE REGRESSION ANALYSIS) เพื่อจัดลำดับตัวแปรที่อธิบายความรู้และทัศนคติตามสมมติฐาน ข้อ 5

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 445 คน แบ่งเป็นเพศชาย 239 คน เพศหญิง 206 คน ส่วนใหญ่จำนวน 135 คน มีอายุระหว่าง 26-30 ปี การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา จำนวน 126 คน มีสถานภาพ โสด จำนวน 240 คน และพบว่าส่วนใหญ่มีรายได้ออยู่ระหว่าง 5,001-7,000 บาท คือ จำนวน 163 คน

ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารความรู้เรื่องยาบ้าจากสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ
-สื่อมวลชน

ก.วิทยุ- กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากวิทยุเรื่องยาบ้าสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง และใช้เวลา น้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง

ข.โทรทัศน์- กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากโทรทัศน์เรื่องยาบ้า ทุกวัน และใช้เวลา น้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง

ค.หนังสือพิมพ์- กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดที่รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์เรื่องยาบ้าสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลา น้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง

-สื่อบุคคล

ก.ญาติพี่น้อง/บุคคลในครอบครัว- กลุ่มตัวอย่าง พุดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง/บุคคลในครอบครัวเดือนละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลา น้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง

ข.เพื่อนบ้าน- กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดไม่เคยพุดคุยเรื่องยาบ้า กับเพื่อนบ้าน
เลข

ค.เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน-กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด พุดคุยเรื่องยาบ้า กับเพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาแต่ละครั้งน้อยกว่า 15 นาที

ง.เจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน- กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพุดคุยเรื่องยาบ้ากับเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน

-สื่อเฉพาะกิจ

ก.นิทรรศการ-กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ชมนิทรรศการยาบ้า ปีละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาชมน้อยกว่า 15 นาที

ข.โปสเตอร์ยาบ้า -กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ดูโปสเตอร์ยาบ้า เดือนละครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในการดูโปสเตอร์ยาบ้า

ค.แผ่นพับยาบ้า-กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด อ่านแผ่นพับยาบ้า ปีละ 1-4 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในการอ่านแผ่นพับยาบ้า

สำหรับเรื่องแหล่งค่าง ๆ ของความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับความรู้เรื่องยาบ้า พบว่า จากโทรทัศน์สูงสุด รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ วิทยุ และ โปสเตอร์ จากเพื่อนฝูง/เพื่อนที่ทำงานมีจำนวนเกือบครึ่ง และ จากญาติพี่น้องในครอบครัว จากนิทรรศการป้องกันยาบ้า จากแผ่นพับยาบ้า จากเพื่อนบ้าน และจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน ประมาณหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ส่วนที่ 3 ระดับความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาบ้า

กลุ่มตัวอย่างได้ตอบคำถามในส่วนของความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ได้เกินร้อยละ 70 และมีค่าเฉลี่ยของความรู้อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 4 ทักษะคิดต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมแล้วพบว่า ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม มีทักษะคิดทางบวกต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าตามสมมติฐานที่ 1

ผลการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ได้แก่ ระดับการศึกษา อายุ สถานภาพการสมรส ขนาดของโรงงาน มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ได้แก่ เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรกับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า ตามสมมติฐานที่ 2

ผลการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ได้แก่ สถานภาพการสมรส มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

ผลการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไม่ไปตามสมมติฐานที่ 2 ได้แก่ ระดับการศึกษา เพศ อายุ ขนาดของโรงงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

ส่วนที่ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารด้านกรป้องกันการใช้ยาบ้ากับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าตามสมมติฐานที่ 3

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า แต่ระดับความสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับที่น้อยมาก กล่าวได้ว่า ผู้ที่เปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานมากจะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าน้อยกว่าผู้ที่เปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานน้อย

ส่วนสื่อประเภทอื่น ๆ คือ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน เจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน นิทรรศการยาบ้า ไปสเตอร์ยาบ้า และแผ่นพับยาบ้า พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยนี้ แสดงว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 เฉพาะสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่
ในที่ทำงาน ส่วนสื่ออื่น ๆ ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

ส่วนที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไซเบอร์กับทัศนคติ
ต่อการป้องกันการไซเบอร์ตามสมมติฐานที่ 4

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการ
การไซเบอร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการไซเบอร์ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 4

ส่วนที่ 9 เปรียบเทียบการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการไซเบอร์ กับลักษณะทาง
ประชากรต่อการอธิบายความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

เมื่อใช้ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าเป็นตัวแปรตาม และมีตัวแปรต้นเป็นลักษณะทาง
ประชากร และการเปิดรับสื่อต่าง ๆ เป็นตัวแปรต้น ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณพบว่า มีตัวแปรที่
สามารถอธิบายความแปรปรวนของความรู้เกี่ยวกับยาบ้าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 4 ตัวแปร
โดยมีความสำคัญตามลำดับคือ อายุ สื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน สื่อหนังสือพิมพ์ และ
ระดับการศึกษา

โดยที่ อายุ และ สื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อ
ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในทางลบ กล่าวคือ ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอายุมาก จะมี
ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าน้อยกว่าผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอายุน้อยกว่า และ ผู้ใช้แรง
งานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการเปิดรับสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานมากกว่า จะมีความรู้
เกี่ยวกับยาบ้ามากกว่าผู้ที่มีการเปิดรับสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานน้อยกว่า

ส่วนสื่อหนังสือพิมพ์และระดับการศึกษานั้น เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความรู้
เกี่ยวกับยาบ้าในทางบวก กล่าวคือผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการเปิดรับข่าวสารเรื่อง
ยาบ้าผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์มาก จะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้า มากกว่าผู้ที่มีการเปิดรับข่าวสารเรื่อง
ยาบ้าผ่านสื่อหนังสือพิมพ์น้อยกว่า และ ผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่มีการ
ศึกษามาก จะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้ามากกว่า ผู้ใช้แรงงานที่มีการศึกษาน้อยกว่า

และเมื่อใช้ค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการป้องกันการไซเบอร์เป็นตัวแปรตามและมี
ลักษณะทางประชากรและการเปิดรับสื่อต่าง ๆ เป็นตัวแปรต้น พบว่ามีตัวแปรที่สามารถอธิบาย
ความแปรปรวนของค่าทัศนคติต่อการป้องกันการไซเบอร์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ สถาน
ภาพการสมรส - สมรสแล้ว ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในทางบวก

ดังนั้น กล่าวได้ว่า ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีสถานภาพสมรสหรือแต่งงานแล้ว จะมีทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาสูบมากกว่าผู้ที่ไม่ได้มีสถานภาพสมรส หรือแต่งงานแล้ว

อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ที่มี การศึกษา,เพศ,อายุ,สถานภาพการสมรส และขนาดของโรงงาน ต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับยาสูบแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ได้แก่ ระดับการศึกษา อายุ สถานภาพการสมรส ขนาดของโรงงาน มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาสูบ

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ได้แก่ เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาสูบ

สำหรับผลการวิจัยได้พบว่า พวกที่มีการศึกษาสูง ,มีอายุน้อย ,สมรสแล้ว และอยู่ในโรงงานที่มีขนาดใหญ่ กลุ่มนี้ จะมีความรู้เกี่ยวกับยาสูบดีกว่ากลุ่มอื่น ส่วน เพศ ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยในส่วนที่พบว่า ลักษณะทางประชากรของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมอันได้แก่ ระดับการศึกษา อายุ สถานภาพการสมรส ขนาดของโรงงาน ที่ต่างกัน นั้น มีผลต่อความรู้ที่ต่างกันนั้น อาจกล่าวได้ว่า แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลหนึ่ง ๆ มีการเลือกรับสู่นั้น เกิดจากคุณสมบัติพื้นฐานของผู้รับสารในด้านต่าง ๆ กัน (จารุณี บุญนิพัทธ์ ,2539) ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านจิตใจและ องค์ประกอบทางด้านสังคม เช่น ครอบครัว ลักษณะทางประชากร เช่น อายุ การศึกษา สถานภาพทางสังคม ในบางครั้งเราต้องวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของการสื่อสารโดยใช้ความต้องการของผู้สื่อสารและผู้รับสารว่า ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความต้องการอะไร ถ้าผู้ส่งสารและผู้รับสารมีวัตถุประสงค์ที่ไม่ตรงกัน ผู้รับสารอาจมีปฏิกิริยาคิดไปจากที่ผู้ส่งสารต้องการ อันจะก่อให้เกิด ความล้มเหลวของการสื่อสารได้ ซึ่งในที่นี้ก็คือ การที่ผู้ส่งสารความรู้เรื่องยาสูบไปยังกลุ่มผู้ใช้แรงงานที่มี ระดับการศึกษา อายุ สถานภาพการสมรส และอยู่ในโรงงานที่มีขนาดของโรงงานต่าง ๆ กันนั้น ทำให้เกิดความต่างกันในแง่ของความรู้ได้

ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศรีเทพ เริงยุทธธนาวิณ(2538) ที่พบว่า การศึกษา มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับสารต้านการป้องกันยาเสพติด นอกจากนี้ในส่วนของการศึกษา ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการสื่อสารของ เดวิด เบอร์โล(DAVID BERLO ,1960) อังโน ศรีเทพ เริงยุทธธนาวิณ (2538) ที่ได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยของการสื่อสารของผู้ถอดรหัสหรือผู้รับสารในแบบจำลองการสื่อสารที่เสนอไว้ในส่วนของระดับความรู้หรือระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีแนวโน้มที่จะรับรู้สิ่งรอบข้างแตกต่างกันและมีแนวโน้มที่จะแปลความหมายของข่าวสารแตกต่างกัน

ส่วนผลการวิจัยในส่วนที่พบว่า เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า นั้น สอดคล้องกับงานวิจัย ของ ศรีเทพ เริงอุทธรณาชีวิน (2538) ขวัญใจ ผลิเจริญสุข(2539) และ ศิริพร เชิดวงศ์สุข (2539) ดังนี้

งานวิจัย ของศรีเทพ เริงอุทธรณาชีวิน ได้ศึกษาถึง การสื่อสารเพื่อป้องกันยาเสพติด ของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน โรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับสารคัดค้านการป้องกันยาเสพติดจากสื่อมวลชนและสื่อบุคคล

งานวิจัยของ ขวัญใจ ผลิเจริญสุข ได้ศึกษาเรื่องการสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย มีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยของ ศิริพร เชิดวงศ์สุข ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า(ปัจจุบันเรียกว่า ยาบ้า)ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ใน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยเกี่ยวกับยาบ้า

สมมติฐานที่ 2 ผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่มี การศึกษา,เพศ,อายุ,สถานภาพ การสมรส ต่างกัน มีทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ได้แก่ สถานภาพการสมรส มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

ผลการทดสอบสมมติฐานที่เป็นไม่ไปตามสมมติฐานที่ 2 ได้แก่ ระดับการศึกษา เพศ อายุ ขนาดของโรงงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

ผลการวิจัยในส่วนที่พบว่า สถานภาพการสมรสมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า นั้น หมายความว่าผู้ที่มี สถานภาพการสมรส -โสด,แต่งงานแล้ว หรือ หม้าย หย่า แยกกันอยู่นั้น มีความต่างกันในเรื่องทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า โดยผู้ที่แต่งงานแล้ว มีทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าสูงกว่ากลุ่มอื่น อาจจะกล่าวได้ว่า ผู้รับสารแต่ละคนมีคุณลักษณะเฉพาะตัวของตน คุณสมบัติเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารในการสื่อสาร และจะมีปฏิกิริยาต่อการสื่อสารต่าง ๆ กัน ดังนั้น ต้องมีการวิเคราะห์ผู้รับสาร เพื่อให้สารนั้นไปถึงผู้รับสาร เพื่อให้สารเป็นที่เข้าใจของผู้รับสาร เพื่อให้ผู้รับสารมีความหมายต่อสารตรงกับความหมายของผู้ส่งสาร ซึ่งในกรณีของการสื่อสารกลุ่มใหญ่ และการสื่อสารมวลชน ก็คือการจำแนกผู้รับสารออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามลักษณะทางประชากร โดยมีสมมติฐานว่าผู้รับสารที่มีลักษณะดังกล่าวร่วมกัน ย่อมจะมีทัศนคติและพฤติกรรมคล้ายคลึงกัน

ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แคนจิโลซี และ มาร์แฮม (CANGELOSI, J.D., JR. AND MARKHAM, F.S., 1994) ที่ได้ศึกษาเรื่องบุคลิกลักษณะทางประชากรที่หลากหลายและความเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความรู้เพื่อหาและตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตที่เป็นผลมาจากการให้ข้อมูลเชิงป้องกันทางการรักษาสุขภาพ (PREVENTIVE HEALTH CARE INFORMATION -PHC) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่แต่งงานแล้วมีค่าดัชนี PHC สูงกว่าคนที่ยังไม่แต่งงาน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีการคำนึงเกี่ยวกับสุขภาพมากกว่ากลุ่มประชากรกลุ่มอื่น ซึ่ง เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ คือ เป็นการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เป็นความรู้เกี่ยวกับสุขภาพ ซึ่งความรู้เกี่ยวกับยาบ้าก็เป็น ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ดี ลักษณะทางประชากรของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ได้ แก่ ระดับการศึกษา เพศ อายุ ขนาดของโรงงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการ ใช้ยาบ้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 นั้น สอดคล้องกับงานวิจัยที่มีผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องที่ โกล่เคียงกันดังนี้คือ

ศรเทพ เริงยุทธนาชีวิน (2538) ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารเพื่อการป้องกันยาเสพติดของ กลุ่มผู้ใช้แรงงานโรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลนั้น ได้ผลการวิจัยว่า เพศ และ อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการใช้ยาเสพติดและการป้องกัน

ธนวดี บุญถิอ (2539) ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารเพื่อการป้องกันยาเสพติดในสถาน ประกอบการอุตสาหกรรม พบว่า คนงานทั้งชายและหญิงมีทัศนคติในเรื่องที่เกี่ยวกับยาเสพติดไม่ ต่างกัน แต่คนงานที่เบิกรับสารเกี่ยวกับสิ่งเสพติดมากจะมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด

ศิริพร เชิดวงศ์สุข (2539) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า(ปัจจุบันเรียก ว่า ยาบ้า)ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ใน กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางประชากรของครูที่แตกต่างกันได้แก่ คุณวุฒิ เพศ อายุ ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน และวิชาที่สอน ไม่ทำให้มีทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า แตกต่างกัน

ขวัญใจ ผลิเจริญสุข (2539) ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติ เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า นักเรียนหญิงและ นักเรียนชาย มีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน และ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 การเปิดรับข่าวสารด้านกาป้องกันกาใช้ยาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า แต่ระดับความสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับที่น้อยมาก กล่าวได้ว่า ผู้ที่เปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานมากจะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้า น้อยกว่าผู้ที่เปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานน้อย

ส่วนสื่อประเภทอื่น ๆ คือ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน เจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน นิทรรศการยาบ้า ไปรษณีย์ยาบ้า และแผ่นพับยาบ้า พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยนี้ แสดงว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 เฉพาะสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน ส่วนสื่ออื่น ๆ ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

จากการที่สื่อบุคคลประเภทเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ส่วนสื่ออื่น ๆ นั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า อาจกล่าวได้ว่า อาจเกิดจากอุปสรรคที่มีผลต่อการสื่อสาร ซึ่งเกิดจากแต่ละคนที่ทำการสื่อสารกันมีความต่างกัน การสื่อสารมักไม่ประสบผลสมบูรณ์หรือไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่ เป็นการสื่อสารที่ผิดพลาดหรือล้มเหลว มีสาเหตุบางประการที่เกี่ยวข้อง คือการเลือกในการสื่อสาร (SELECTIVITY IN COMMUNICATION) ซึ่งโดยปกติคนเรามักจะทำการเลือกที่เราควรจะทำ การสื่อสารอย่างไรตามความรู้สึก ตามความต้องการของเรา ซึ่งมี 4 ลักษณะ และมีความเกี่ยวข้องดังนี้ (ประมะ สตะเวทิน, 2538)

1. การเลือกรับหรือการเลือกใช้ (SELECTIVE EXPOSURE)

เราจะเลือกรับหรือเลือกใช้สารจากผู้ส่งสารที่เราพอใจเท่านั้น และโดยปกติแล้ว เราจะเลือกรับหรือเลือกใช้สารจากแหล่งที่เสนอความคิด และทัศนคติที่สอดคล้องกับความคิดและทัศนคติของเรา ทั้งนี้ เพราะเราโดยธรรมชาติแล้วคนเรามีความต้องการที่จะอย่างขึงที่จะปกป้อง รักษา และส่งเสริม ความเป็นตัวเองของคน

2. การเลือกให้ความสนใจ (SELECTIVE ATTENTION)

เป็นขั้นต่อมา คือ การเลือกให้ความสนใจต่อสารที่ได้รับ โดยปกติเรามักจะเลือกรับสารที่น่าสนใจหรือที่เราให้ความสนใจ

3. การเลือกรับรู้และการเลือกตีความหมาย

(SELECTIVE PERCEPTION AND INTERPRETATION)

หลังจากที่เราเลือกรับสาร หรือเลือกใช้สารของผู้ส่งสารรายใดรายหนึ่ง เลือกให้ความสนใจแล้ว เรายังเลือกรับรู้และเลือกตีความจากสารที่เราได้รับอีกด้วย เราจะเลือกรับรู้ และเลือกตีความของสารตามประสบการณ์ของเรา การรับรู้หรือการตีความหมายของสิ่งที่เราได้รับมีความแตกต่างกันตามประสบการณ์ที่ต่างกัน ดังนั้น ในบางครั้ง หากความหมายร่วมกัน หรือความเข้าใจร่วมกัน

ไม่เกิด ก็อาจทำให้การสื่อสารผิดพลาดหรือล้มเหลวได้ และ โดยปกติแล้ว เมื่อเรารับสารมาแล้ว เราจะเลือกรับรู้ และเลือกตีความหมายของสาร ซึ่งมักจะบิดเบือนสารเพื่อให้สอดคล้องกับทัศนคติ และความเชื่อของเราอีกด้วย

4. การเลือกจดจำ (SELECTIVE RETENTION)

ขั้นต่อมาคือ การเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารเข้าไว้เป็นประสบการณ์ของเราเพื่อจะนำไปใช้ในโอกาสต่อไปด้วย

ดังนั้น การเลือกของคนจึงมักจะเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร และอาจเป็นสาเหตุให้การสื่อสารผิดพลาดหรือล้มเหลวได้ ซึ่งในที่นี้ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมอาจไม่ได้จดจำเนื้อหาสาระของสารความรู้เรื่องยาบ้าที่ผ่านสื่อต่าง ๆ ที่เคยได้รับ

สำหรับความสัมพันธ์ของสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานที่มีความสัมพันธ์เป็นไปในทางลบกับความรู้เรื่องยาบานั้น อาจกล่าวได้ว่า ผู้ใช้แรงงานมีความรู้ดีกว่า กลุ่มของเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานเป็นกลุ่มของฝ่ายนายจ้าง ไม่ใช่พวกของตนเอง ไม่เข้าใจถึงความจำเป็นในชีวิต หรือ ความต้องการของตนเอง จึงมีผลต่อ การเลือกจดจำสารต่าง ๆ เกี่ยวกับยาบ้าที่ผ่านทางเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานนั้น

เมื่อกล่าวถึงเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมนั้น มักจะเป็นฝ่ายบุคคล หรือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายการพนักงานหรือฝ่ายสวัสดิการของโรงงานอุตสาหกรรมนั้น ๆ ซึ่งมักจะเป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มที่ทำการรณรงค์ต่อต้านการ ใช้น้ำยาบ้ากับผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า เจ้าหน้าที่ในที่ทำงานเสมือนเป็น เจ้าหน้าที่ส่งเสริม เพื่อให้เกิด การเปลี่ยนแปลงในสังคม ซึ่ง โรเจอร์ส และ สเวนนิ่ง (Rogers and Svenning) (อ้างใน เกลิเยอร์ เซอ ประทับ , 2530) ได้กล่าวว่า เจ้าหน้าที่ส่งเสริม คือ เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับนวัตกรรมตามทิศทางที่หน่วยงานส่งเสริมต้องการ ซึ่งในที่นี้ นวัตกรรมนั้น ก็คือ การป้องกันการใช้น้ำยาในโรงงานอุตสาหกรรมนั่นเอง ซึ่ง เจ้าหน้าที่ส่งเสริม เป็นช่องสารระหว่างบุคคลที่คอยทำหน้าที่เป็นประจำเพื่อให้โครงการการเปลี่ยนแปลงของหน่วยงานส่งเสริมถูกนำออกปฏิบัติ และในขณะที่เดียวกับที่คอยสะท้อนความต้องการของกลุ่มเป้าหมายให้แก่หน่วยงานส่งเสริม เจ้าหน้าที่ส่งเสริมจะช่วยคิดแปลงโครงการการเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายแต่ละคน และแต่ละระบบ

เจ้าหน้าที่ส่งเสริมแม้จะทำหน้าที่เป็นสายใยของการสื่อสารที่เชื่อมโยงระหว่างระบบของสังคมของหน่วยงานพัฒนาและระบบสังคมของกลุ่มเป้าหมาย แต่เจ้าหน้าที่ส่งเสริมก็อาจจะมีคุณลักษณะที่แตกต่างไปจากกลุ่มเป้าหมาย ช่องว่างของความแตกต่างนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งในบทบาทที่ต้องปฏิบัติและปัญหาในการสื่อสาร

อาจจะกล่าวได้ว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานได้มาเป็นตัวเชื่อมในการรณรงค์เรื่องยาสูบกับผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ก็อาจจะมีปัญหาเรื่องความแตกต่างทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร และ การที่โครงการการรณรงค์ต่อต้านยาสูบนี้ ไม่เข้ากับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย

นอกจากนั้น เนื่องจาก การรณรงค์เรื่องการป้องกันการใช้ยาสูบในสถานประกอบการอุตสาหกรรมนั้น อาจจะไม่เกิดผล เนื่องจากโครงการนี้ยังไม่ได้รณรงค์ติดต่อกันเป็นเวลานาน อาจจะต้องอีกระยะหนึ่ง ผลจากการสื่อสารนั้นจึงเห็นผลชัดเจน

นอกจากนั้น ยังสอดคล้องกับงานวิจัยบางส่วนของ จารุณี บุญนิพัทธ์ (2539) ที่ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารกับความตระหนัก ทักษะคิดและการมีส่วนร่วมเรื่องสิ่งแวดล้อมของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า สื่อมวลชนประเภทวิทยุ และสื่อบุคคลประเภทเพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงานมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อม และ สื่อบุคคล คือ เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน และเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับทักษะคิดที่มีต่อการรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจเป็นเพราะ ลักษณะพิเศษและประสิทธิภาพของสื่อบุคคล ดังที่ เสถียร เซษประทีป(อ้างใน จารุณี บุญนิพัทธ์,2539) กล่าวว่า สื่อบุคคลนั้นเป็นการสื่อสารแบบสองทาง ผู้ส่งสารสามารถพิจารณาหรือปรับปรุงสารในขณะที่สื่อสารได้เพื่อให้ผู้รับสารมีความเข้าใจที่ถูกต้องและชัดเจนที่สุด ดังนั้น ในเรื่องของความรู้ก็เช่นกัน การที่ผู้ใช้แรงงานมีการพูดคุยเรื่องยาสูบกับเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน ก็อาจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ข่าวคราว การจับกุม ผู้ค้า ผู้ผลิต หรือผู้เสพยาสูบมากกว่า การให้ความรู้เรื่องยาสูบ

ซึ่งสอดคล้องกับคำตอบที่ได้รับเมื่อถามผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมว่า ได้รับความรู้เรื่องยาสูบจากสื่อใดบ้าง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) พบว่าจากโทรทัศน์สูงที่สุด รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ วิทยุ และ ไปสเตอร์ จากเพื่อนฝูง/เพื่อนที่ทำงานมีจำนวนเกือบครึ่ง และ จากญาติพี่น้องในครอบครัว จากนิทรรศการป้องกันยาสูบ จากแผ่นพับยาสูบ จากเพื่อนบ้าน และจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน ประมาณหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การที่ พบว่าสื่อประเภทอื่น ๆ คือ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน เจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน นิทรรศการยาสูบ ไปสเตอร์ยาสูบ และแผ่นพับยาสูบ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาสูบของกลุ่มตัวอย่างนั้น Joseph T. Clapper (อ้างใน ธนวดี บุญถิธิ ,2539) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อไว้ดังนี้

อิทธิพลของสื่อมวลชนไม่ใช่อิทธิพลโดยตรง แต่เป็นอิทธิพลโดยอ้อม เนื่องจากความคิดเห็น คำนิยาม ความประพฤติปฏิบัติของคนเราได้รับอิทธิพลจากการคบค้าสมาคมกับผู้อื่น และ สถาบันสังคมที่ตนเป็นสมาชิก

ในกรณีนี้ ข่าวสารจากสื่อมวลชน รวมทั้งสื่อเฉพาะกิจจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความรู้อัตนคติ และการปฏิบัติได้จะต้องได้รับการสนับสนุนจากสื่อมวลชน ซึ่งมักจะสอดคล้องข้อเสนอแนะและความรู้สึกนึกคิดของคนเขาไปด้วย ข้อเสนอแนะและความรู้สึกนึกคิดนี้จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมากถ้าบุคคลนั้นได้รับความเชื่อถือเลื่อมใสและไว้วางใจให้เป็นที่ปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ ดังนั้น ในการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาบ้านี้ถ้าจะให้ได้ผลก็อาจมีการใช้กลยุทธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นที่ได้รับความเชื่อถือจากกลุ่มผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม เช่น ผ่านทาง พ่อแม่ บุตร หรือ แพทย์ พระ หรือคารา นักร้อง คนดังที่เป็นที่ชื่นชอบของกลุ่มเป้าหมายนี้ หรือมีการวางแผนให้ทั้งสามสื่อคือ สื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ ใช้กลยุทธ์ในการรณรงค์ร่วมกัน หรือเป็นในทิศทางเดียวกัน

ซึ่งผลการวิจัยในข้อนี้สอดคล้องกับวิชา ชูสิน (2534) ได้ศึกษาการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า(ปัจจุบันเรียกว่า ยาบ้า)จากสื่อมวลชนของพนักงานขับรถ บริษัทขนส่งจำกัด พบว่า พนักงานขับรถที่มีการเปิดรับข่าวสารการรณรงค์เรื่องยาบ้าในระดับที่แตกต่าง ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาบ้า และ ศิริพร เจริญสุข (2539) ที่ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้าของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องโทษและพิษภัยของยาบ้า และการวิจัยของ ขวัญใจ ผลิเจริญสุข (2539) ที่ได้ศึกษาเรื่องการสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า การเปิดรับสารจากโทรทัศน์และวิทยุ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

สมมติฐานที่ 4 การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการให้ยาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการให้ยาบ้า

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการให้ยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการให้ยาบ้า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 4

จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการให้ยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการให้ยาบ้า นั้น อาจจะกล่าวได้ว่า ทัศนคติของคนเราเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ผ่านกระบวนการจัดเลาทางสังคม (SOCIALIZATION) ครอบครั้ว โรงเรียน และสื่อต่าง ๆ ต่างก็เป็นหนึ่งในหลายสถาบันที่ทำหน้าที่ในกระบวนการนี้ และเหตุที่การเปิดรับข่าวสารด้านยาบ้าผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมนี้ มีข้อที่ควรพิจารณา คือ

สื่อแต่ละประเภทและสื่อมวลชนแต่ละชนิดต่างก็สามารถถูกนำมาใช้ในการพัฒนาได้ แต่เนื่องจากสื่อต่าง ๆ เหล่านี้มีขีดความสามารถที่จำกัด จึงมีการใช้สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ และสื่อมวลชนผสมกัน เนื่องจากสื่อบุคคลมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อการชักจูงใจ ในขณะที่สื่อมวลชนก็สามารถเผยแพร่ข่าวสารไปสู่ประชาชนได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ส่วนสื่อเฉพาะกิจก็มีเนื้อหาเหมาะสมกับประชาชนกลุ่มเป้าหมาย ดังนั้นการนำสื่อทั้ง 3 ประเภทมาใช้ร่วมกันจึงสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิผลในการสื่อสารเพื่อการพัฒนา เพราะสื่อทั้ง 3 สามารถส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกันเป็นองค์ ซึ่งวิธีการใช้สื่อทั้ง 3 ประเภทผสมกันนี้เรียกว่า media forums (ประม. ศตะเวทิน ,2538) ซึ่งในการรณรงค์ต่อต้านการใช้ยาในสถานประกอบการอุตสาหกรรมนี้ อาจจะไม่มีการวางแผนการใช้สื่อทั้งสามนี้ไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่ได้ผลที่เด่นชัดเท่าที่ควร เช่น สื่อมวลชน มีการเผยแพร่เรื่องของยาบ้ามากมาย แต่เป็นเรื่องในลักษณะของข่าวการจับกุม ส่วนสื่อเฉพาะกิจก็มีการชี้แนะให้เห็นถึงโทษ พิษภัยของยาบ้า ส่วนสื่อบุคคลที่มีการพูดคุยเรื่องยาบ้า นั้น ก็มีอยู่ในปริมาณน้อย เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยในตารางที่ 11-19 และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านยาบ้าก็เป็นในลักษณะแยกกันทำ ในส่วนต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นส่วนหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้การรณรงค์ต่อต้านยาบ้าในโรงงานอุตสาหกรรมไม่ได้รับผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าเท่าใดนัก

แต่อย่างไรก็ดี ส่วนใหญ่แล้วผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม มีทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าอยู่แล้ว ดังนั้น อาจไม่เกิดผลในแง่ของความสัมพันธ์กับสื่อต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา

อนึ่ง ผลการวิจัยที่พบนี้ สอดคล้องกับการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

แฟน และ ฮอลเวย์ (FAN,D.P AND HOLWAY,W.B.,1994) ได้ศึกษาเรื่อง การครอบงำของสื่อในเรื่องของโคเคนและผลกระทบของมันในเรื่องของรูปแบบการใช้ พบว่า ผลที่เด่นชัดของข้อมูลวิจัยแนะให้เห็นว่า นโยบายการควบคุมยาเสพติดนั้นจะประสบความสำเร็จเมื่อนำไปที่ความต้องการ(DEMAND)มากกว่าการตอบสนอง(SUPPLY) ในเรื่องของความต้องการนี้ การศึกษานี้ชี้ว่า ไม่ควรตีความว่าสื่อมวลชนรับผิดชอบโดยตรงต่อข้อมูลวิจัยในการต่อต้านโคเคน ควรจะใช้ให้เป็นประโยชน์เสมือนเป็นตัวรายงานและนำข้อมูลข่าวสารต่อต้านยาเสพติดถ้ามันสามารถรายงานเหตุการณ์ซึ่งเป็นที่สนใจต่อสาธารณชน

ศิริพร เชิดวงศ์สุข (2539) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า(ปัจจุบันเรียกว่า ยาบ้า)ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร พบว่าการเปิดรับสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า

ขวัญใจ ผลิเจริญสุข (2539) ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากโทรทัศน์ วิทยุ และ หนังสือพิมพ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

สมมุติฐานที่ 5 การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการใช้ยาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม อธิบายความรู้กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า ได้ดีกว่า ลักษณะทางประชากรของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม

เมื่อใช้ค่าของความรู้เกี่ยวกับยาบ้าเป็นตัวแปรตาม และมีตัวแปรต้นเป็นลักษณะทางประชากร และการเปิดรับสื่อต่าง ๆ ผลการวิเคราะห์หาคัดออกพบทุกคุณสมบัติที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของความรู้เกี่ยวกับยาบ้าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียง 4 ตัวแปร โดยมีความสำคัญตามลำดับคือ อายุ สื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน สื่อหนังสือพิมพ์ และระดับการศึกษา

โดยที่ อายุ และ สื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในทางลบ กล่าวคือ ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอายุมาก จะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าน้อยกว่าผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอายุน้อย และ ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการเปิดรับสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานมากกว่า จะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าน้อยกว่าผู้ที่มีการเปิดรับสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานน้อย

ส่วนสื่อหนังสือพิมพ์และระดับการศึกษานั้น เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อ ความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในทางบวก กล่าวคือผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันยาบ้าผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์มาก จะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้า มากกว่าผู้ที่มีการเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันยาบ้าผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์น้อยกว่า และ ผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่มีการศึกษามาก จะมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้ามากกว่า ผู้ใช้แรงงานที่มีการศึกษาน้อยกว่า

และสรุปว่า ลักษณะทางประชากร คือ อายุ อธิบายความรู้เกี่ยวกับยาบ้าได้ดีกว่า การเปิดรับสื่อที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน และหนังสือพิมพ์ รองมาคือ ลักษณะทางประชากรที่เป็นระดับการศึกษา ที่สามารถอธิบายความรู้เกี่ยวกับยาบ้าได้ดีกว่าตัวแปรอื่น ๆ

และเมื่อใช้ทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าเป็นตัวแปรตามและมีลักษณะทางประชากรและการเปิดรับสื่อต่าง ๆ เป็นตัวแปรต้น พบว่ามีตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของค่าทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือสถานภาพการสมรส -สมรสแล้ว ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในทางบวก

ดังนั้น กล่าวได้ว่า ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่แต่งงานแล้ว จะมีทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาสูบสูงกว่าผู้ที่มีสถานภาพอื่น และสรุปว่าลักษณะทางประชากรคือ สถานภาพการสมรสนั้น อธิบายทัศนคติได้ดีกว่า การเปิดรับข่าวสาร

จากผลการวิจัยที่พบว่า อายุ และ สื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับยาสูบในทางลบ อาจจะเป็นเพราะ ผู้ใช้แรงงานที่มีอายุน้อยนั้น ผ่านจากการได้รับความรู้เรื่องยาสูบ ซึ่งเป็นยาเสพติดชนิดหนึ่ง จากการเรียนการสอนในโรงเรียน มาได้ไม่นาน จึงจะเห็นได้จาก หลักสูตรการเรียนการสอนเรื่องสิ่งเสพติด/ยาเสพติดในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการสอดแทรกเนื้อหา เรื่องยาเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติดไว้ในวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้แก่วิชา สุขศึกษา พ.013 วิชาสังคมศึกษา ส.101 และวิชาวิทยาศาสตร์ ว.203 ซึ่งทำให้สามารถจดจำเนื้อหาและความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดและสามารถนำมาเชื่อมโยงกับยาสูบได้

สำหรับอิทธิพลของสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานที่มีผลเป็นไปในทางลบกับความรู้เรื่องยาสูบนั้น อาจกล่าวได้ว่า เกิดจากการเลือกจดจำสารต่าง ๆ เกี่ยวกับยาสูบที่ผ่านทางเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานนั้น หรืออาจจะเป็นเพราะ ผลของโครงการรณรงค์นี้ยังไม่เกิดผลและต้องใช้เวลาในการรณรงค์ผลจากการสื่อสารจึงเกิดขึ้น

สำหรับ สื่อหนังสือพิมพ์และระดับการศึกษาที่พบว่า เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับยาสูบในทางบวกนั้น อาจกล่าวได้ว่า ในเรื่องของหนังสือพิมพ์นั้น การที่ผู้ใช้แรงงานอ่านหนังสือพิมพ์แล้วมีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับยาสูบของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม อาจเป็นเพราะคุณสมบัติของหนังสือพิมพ์ที่เป็นสื่อที่มีความคงทนถาวรแล้วยังสามารถเสนอรายละเอียดได้มากกว่าสื่อประเภทอื่น กล่าวคือ ผู้รับสารสามารถอ่านทบทวนซ้ำได้ทันทีที่ต้องการและการนำเสนอเรื่องยาสูบ ก็สามารถนำเสนอข้อมูลแบบอธิบายได้ละเอียดกว่าสื่ออื่น จึงอาจเป็นเหตุให้การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาสูบผ่านสื่อหนังสือพิมพ์มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับยาสูบในทางบวก และเป็นไปได้ว่า การนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับยาสูบของสื่อโทรทัศน์และ วิทยู เป็นการเสนอในรูปแบบของข่าว การจับกุมผู้ค้า ผู้ผลิต ผู้เสพ ยาสูบ จึงเป็นเหตุให้การเปิดรับข่าวสารด้านยาสูบผ่านทางโทรทัศน์และวิทยูไม่มีอิทธิพลต่อความรู้เกี่ยวกับยาสูบที่เด่นชัดออกมา ส่วนการเปิดรับข่าวสารด้านยาสูบผ่านสื่อบุคคลนั้นก็มิใช่ในปริมาณที่น้อยมาก รวมถึงการเปิดรับสื่อเฉพาะกิจก็อยู่ในปริมาณที่น้อยด้วย ซึ่ง ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการวิจัยของ ขวัญใจ ผลิเจริญสุข (2539) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาสูบของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า การเปิดรับข่าวสารจากโทรทัศน์และวิทยู ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้

และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนการเปิดรับหนังสือพิมพ์มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า ในส่วนของการศึกษา ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการสื่อสารของ เดวิด เบอโรโล (DAVID BERLO, 1960) อังใน ศรีเทพ เริงยุทธธนาวิณ (2538) ที่ได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยของการสื่อสารของผู้ถอดรหัสหรือผู้รับสารในแบบจำลองการสื่อสารที่เสนอไว้ในส่วนของระดับความรู้หรือระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีแนวโน้มที่จะรับรู้สิ่งรอบข้างแตกต่างกันและมีแนวโน้มที่จะแปลความหมายของข่าวสารแตกต่างกัน ซึ่งในที่นี้ ผู้ที่มีระดับการศึกษาที่มากจะมีในส่วนของความรู้เกี่ยวกับยาบ้ามากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย

สอดคล้องกับ การวิจัยของ ศรีเทพ เริงยุทธธนาวิณ (2538) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารเพื่อการป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้แรงงานโรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล นั้น ได้ผลการวิจัยว่า ผู้ใช้แรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไปมีความรู้เกี่ยวกับสารต้านการป้องกันยาเสพติดที่ได้รับจากสื่อมวลชนและสื่อบุคคลมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มผู้ใช้แรงงานที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับประถมศึกษา

และสอดคล้องกับการวิจัยของ แคนจิโลซี และ มาร์คแฮม (CANGELOSI, J.D., JR. AND MARKHAM, F.S.) ที่ได้ศึกษาเรื่องบุคลิกลักษณะทางประชากรที่หลากหลายและความเกี่ยวข้องกับ การแสวงหาความรู้เพื่อหาและตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตที่เป็นผลมาจากการให้ข้อมูลเชิงป้องกันทางการรักษาสุขภาพ (PREVENTIVE HEALTH CARE INFORMATION-PHC) ผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่บอกว่า มีประสบการณ์เปลี่ยนในวิถีการดำรงชีวิตเมื่อได้รับข้อมูลข่าวสารเชิงป้องกันทางด้านสุขภาพ พบว่ามักจะเป็นผู้ที่มีการศึกษาที่ดี และมีรายได้สูงกว่า

ส่วนผลการวิจัยที่พบว่า มีตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของค่าทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ สถานภาพการสมรส-สมรสแล้ว ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในทางบวก และเป็นลักษณะทางประชากรที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้ามากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรที่เหลือนั้น อาจกล่าวได้ว่า ผู้รับสารแต่ละคนมีคุณลักษณะเฉพาะตัวของตน คุณสมบัติเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารในการสื่อสาร และจะมีปฏิกิริยาต่อการสื่อสารต่าง ๆ กัน ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าผู้ที่แต่งงานแล้ว จะมีทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า มากกว่า ผู้ที่มีสถานภาพอื่น ดังนั้น ในเรื่องของทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้านี้ พบว่า คุณลักษณะทางประชากร ที่เป็น สถานภาพการสมรส-แต่งงานแล้ว สามารถอธิบายทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าได้ดีกว่า ตัวแปรอื่น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ 5 ที่พบว่า ผู้ใช้แรงงานที่มีการศึกษามาก จะมีความรู้เกี่ยวกับยาฆ่าสูงกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย ดังนั้น ในการกำหนดสื่อเพื่อการรณรงค์ป้องกันการใช้ยาฆ่าในสถานประกอบการอุตสาหกรรมนี้ ควรมีการเลือกใช้สื่อผสมให้มากขึ้น เช่น ใช้สื่อวิทยุในโรงงาน หรือเสียงตามสายในโรงงาน และอาจมีมุมเฉพาะเกี่ยวกับยาฆ่าและยาเสพติดอื่น ๆ ในโรงงาน เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้ให้เหมาะสมกับความชอบและความสามารถในการรับรู้ของแต่ละคน

2. จากผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ 5 ที่พบว่า การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการใช้ยาฆ่า จากสื่อหนังสือพิมพ์มีความสัมพันธ์กับ ความรู้เกี่ยวกับยาฆ่า และลักษณะทางประชากรบางประการก็สามารถอธิบายความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาฆ่าได้ดีกว่า ดังนั้นหน่วยงานที่จัดการรณรงค์ต่อต้านยาฆ่าในกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ควรมีการเผยแพร่ความรู้เรื่องยาฆ่าผ่านสื่อหนังสือพิมพ์ให้มากขึ้น

และจากข้อเสนอแนะจากคำถามปลายเปิด ผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม มีความมุ่งหวังที่จะทำงานได้ค่าตอบแทนมาก ๆ ดังนั้น อาจมีการเสนอแนะแนวทางออกเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ยาฆ่าให้มากขึ้น มากกว่าการบอกถึงโทษ พิษภัยของการใช้ยาฆ่าแต่เพียงอย่างเดียว คือ มีการแนะนำทางด้านรักษาสุขภาพ, ออกกำลังกาย ฯลฯ เพื่อให้สามารถทำงานให้ได้มากขึ้น และได้เงินหรือค่าตอบแทนมากขึ้นตามความต้องการของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม

3. จากผลการวิจัยพบว่า ขนาดของโรงงานมีความแตกต่างในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับยาฆ่า กล่าวคือ โรงงานขนาดกลางกับขนาดเล็กมีความรู้ต่ำกว่าโรงงานขนาดใหญ่ ดังนั้น ในการรณรงค์ต่อต้านยาฆ่าในโรงงานอุตสาหกรรมควรให้ความสำคัญแก่โรงงานขนาดกลางและเล็กเป็นพิเศษ

4. ผลการวิจัยที่พบว่า ผู้ที่แต่งงานแล้วมีทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาฆ่า สูงกว่ากลุ่มอื่น และสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่มีบทบาทในการเลี้ยงดูเยาวชน ดังนั้น เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาฆ่า รวมถึงโทษและพิษภัยเกี่ยวกับยาฆ่า และเพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการใช้ยาฆ่าให้มากขึ้น ควรมีการเผยแพร่ความรู้และสร้างความตระหนักในการป้องกันการใช้ยาฆ่าผ่านกลุ่มผู้ใช้แรงงานที่แต่งงานแล้ว เพื่อที่จะได้นำไปอบรมบุตรหลานก่อนที่จะเข้าสู่ในวัยแรงงานต่อไป

5. เพื่อให้การสื่อสารจากโครงการรณรงค์นี้เกิดผลสมบูรณ์ขึ้น ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์การป้องกันการไช้ยาบ้าในสถานประกอบการอุตสาหกรรมให้ต่อเนื่องและขอความร่วมมือกับสถานประกอบการอุตสาหกรรมให้จัดกิจกรรมด้านการอบรม เผยแพร่เกี่ยวกับยาบ้า หรือยาเสพติดอื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ และมีการประสานงานกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเฉพาะกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี เท่านั้น ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไปจึงควรขยายพื้นที่ออกไปตามจังหวัดต่าง ๆ เพื่อให้ผลที่ได้สามารถสรุปอ้างอิงนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง

2. ควรศึกษาตัวแปรในแง่ของสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานให้ละเอียดว่ามีผลต่อการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมหรือไม่ เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ พบความสัมพันธ์ที่เป็นลบ ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า จากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงานกับความรู้เรื่องยาบ้า ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะหาคำตอบเพื่ออธิบายต่อไป

3. ควรทำการศึกษาเชิงวิเคราะห์เนื้อหาของสื่อมวลชนและสื่อเฉพาะกิจ ที่ใช้เกี่ยวกับการรณรงค์ต่อต้านการไช้ยาบ้า เพื่อนำผลมาปรับปรุงและออกแบบสารให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย